

НЬО ЙОРК ПОЧИНАЄ СВЯТКУВАННЯ ТИСЯЧОЛІТТЯ

Нью Йорк (Р.С.Голіт). — Тут у неділю, 25-го жовтня о.р., о год. 11-й перед полуднем в українській католицькій церкві св. Юра відбудеться урочисте започаткування святкування Тисячоліття Християнства в Україні.

Владика Василь Г. Лосен відправляє Архиєрейську Службу Божу та довершити посвячення місцевих розмалюваннях церкви св. Юра. Урочистий парад фінальний обід відбудеться о год. 1:30 по полудні в аудиторії школи св. Юра.

Історія парафи церкви св. Юра почалася, коли парафіяльний комітет 13-го липня 1905 року примістив церкву св. Юра у відкупленій від баптистів каплиці Колетей, під ч. 322 20-та вулиця схід, між 1-ю і 2-ю авеню. Першим парохом був о. Йосиф Чаплинський, від жовтня 1905 року. Із зростом членства парафії св. Юра, та каплиця була невідповідною, бо не мала окремих залів на різні імпрези. 29-го червня 1911 року комітет церкви св. Юра купив метричницьку німецьку Церкву ч. 24-28 7-ма вулиця схід і помешкання пастора під ч. 21, 7-ма вулиця, схід, між 2-ю і 3-ю авеню. Вже 22-го жовтня 1911 року Єпископ Сотер С. Ортинський у своєму священстві відправив Службу Божу в „старій церкві“ при 20-й вулиці, а відтак парафіяні великою процесією перейшли з 20-ї вулиці, Другою авеню, до нової церкви.

Новозакуплену церкву перебудовано. Долишню частину церковного будинку перероблено на концертно-театральну залу, з сценою і залом, а одну залу перероблено на школу, в

якій приміщено читальню. Після Другої світової війни, з припливом багаточисельної нової української еміграції, церква св. Юра стала тісною для парафії. Приступлено до будови нової школи св. Юра, а відтак до будови нової церкви.

„Наріжний камінь“ нового Храму Божого, який має повсякчасно свідчити про глибоку віру в Бога української людини, про її незламність і прив'язаність до своєї рідної Помісної Української Католицької Церкви поблагословено й заложено 5-го червня р.Б. 1977. Як символ нашої злуки з поневоленою комуністами Християнською Церквою в Україні, вкладає землю і окрушини стіни зі собору св. Юра у Львові, що його потайки привезли з України.

Церкву св. Юра збудовано за проектом інж. арх. Аполінарія Осадця, який, як знавець церковного мистецтва, здобув в американському професійному світі кілька нагород.

Мистець Михайло Дмитренко, у співпраці з мистцем Володимиром Бачинським і о. Тарасом Прокоповим, ЧСВВ, прикрасили українським церковним розписуванням цілу церкву. Вітати і царські ворота за проектом мистця М. Дмитренка виконала мистецька фірма проф. Уго Маццелі в Римі. Вітражі, проєктовані мистцем Петром Холодним ст., виконав Михайло Івасютин.

Отець Патрік Пашак, ЧСВВ, генеральний вікарій ігумен і парох церкви св. Юра, запрошує до участі у цих історичних святкуваннях українське громадянство Великого Нью Йорку й околиць.

Новозакуплену церкву перебудовано. Долишню частину церковного будинку перероблено на концертно-театральну залу, з сценою і залом, а одну залу перероблено на школу, в

якій приміщено читальню. Після Другої світової війни, з припливом багаточисельної нової української еміграції, церква св. Юра стала тісною для парафії. Приступлено до будови нової школи св. Юра, а відтак до будови нової церкви.

„Наріжний камінь“ нового Храму Божого, який має повсякчасно свідчити про глибоку віру в Бога української людини, про її незламність і прив'язаність до своєї рідної Помісної Української Католицької Церкви поблагословено й заложено 5-го червня р.Б. 1977. Як символ нашої злуки з поневоленою комуністами Християнською Церквою в Україні, вкладає землю і окрушини стіни зі собору св. Юра у Львові, що його потайки привезли з України.

Церкву св. Юра збудовано за проектом інж. арх. Аполінарія Осадця, який, як знавець церковного мистецтва, здобув в американському професійному світі кілька нагород.

Мистець Михайло Дмитренко, у співпраці з мистцем Володимиром Бачинським і о. Тарасом Прокоповим, ЧСВВ, прикрасили українським церковним розписуванням цілу церкву. Вітати і царські ворота за проектом мистця М. Дмитренка виконала мистецька фірма проф. Уго Маццелі в Римі. Вітражі, проєктовані мистцем Петром Холодним ст., виконав Михайло Івасютин.

Отець Патрік Пашак, ЧСВВ, генеральний вікарій ігумен і парох церкви св. Юра, запрошує до участі у цих історичних святкуваннях українське громадянство Великого Нью Йорку й околиць.

Новозакуплену церкву перебудовано. Долишню частину церковного будинку перероблено на концертно-театральну залу, з сценою і залом, а одну залу перероблено на школу, в

якій приміщено читальню. Після Другої світової війни, з припливом багаточисельної нової української еміграції, церква св. Юра стала тісною для парафії. Приступлено до будови нової школи св. Юра, а відтак до будови нової церкви.

„Наріжний камінь“ нового Храму Божого, який має повсякчасно свідчити про глибоку віру в Бога української людини, про її незламність і прив'язаність до своєї рідної Помісної Української Католицької Церкви поблагословено й заложено 5-го червня р.Б. 1977. Як символ нашої злуки з поневоленою комуністами Християнською Церквою в Україні, вкладає землю і окрушини стіни зі собору св. Юра у Львові, що його потайки привезли з України.

ВІДБУВСЯ ХХІ КРАЙОВИЙ З'ЇЗД ООЛ

Пасейк, Н. Дж. (М.Д.). — У суботу, 10-го жовтня ц.р., відбувся тут у приміщенні Української Центральної Організації Об'єднаних Лемківщини. У ньому взяло участь біля 65 делегатів.

У програмі з'їзду були звітні поодиноких клітин ООЛ, обговорення проробленої праці за звітний період та намічення нової активності.

З'їздом проводила Президія у складі: д-р Ярослав Падок, голова інж. Богдан Чайківський, заступник голови, Лесь Гой і Микола Дупляк, секретарі.

Під час з'їзду коротку доповідь на тему „Лемківщина і ми — сьогодні і завтра“ прочитав інж. Б. Чайківський.

З'їзд вибрав нову Управу, Екзекутиву якої перейшла в цілому у руки жіночого ко-

ривництва. Головою Крайової Управи перевибрано Маріюк Дупляк секретарем Лесь Гой, а скарбником стала Меласа Гунчак.

На з'їзд надійшло багато привітань, між іншим від влади Українських Церков — Мстислава, Стефана Сулика, Василя Лостена і Роберта Москаля. На бенкеті що слідував, майстром церемонії був д-р Я. Падок, а привітали для ООЛ склали представники багатьох організацій і товариств.

Після бенкету відбулася забава при звуках оркестру „Журавлі“ зі Стенфорду.

На другий день, у неділю, в церкві св. Миколая правили Служба Божу в наміренні лемків та всіх українців Закароння, що їх 40 років тому поляки вигнали з предківних осель на польське заслання.

3 Джессіко все гаразд

Мілленд, Тек. — Не тільки Америка, але й цілий світ зі здержаним відихом чекали на висліді змагу людей з часом. Цим разом людина стала переможцем. Радості не було кінця, коли після двох з половиною днів наполегливих намагань людей, машин і глибокої віри в Божу поміч на сильній лівні з вузької на 22 стопи глибокої ями появилася постать мужчини з брудною, подрапанною, але притомною маленькою дівчинкою.

18-місячна Джессіка Мек Клоур, що провалилася в глибоку і забуту яму, була успішно врятована робітниками, які без зупину працювали 58 і півгодини. Лікарі після badania ствердили, що наявних великих пошкоджень немає, однак потрібні кілька днів, щоб у тому увенитися. В міжчасі Джессіка почала говорити, усміхатися до мам та вимагати свого пухлястого приятеля Віні Пу. Лікарі побоювались про праву ніжку „малю“, що була зігнута під нею впродовж її перебування в ямі. Точник запевняв про врятування цієї ніжки не дають, але з дня на день виявляють більше надії та оптимізму.

ДЦ УНР продовжує інформаційні акції

Женєва (УІБ). — Вднях 11-13-го жовтня ц.р., перебувала в Швайцарії голова Українського Інформаційного Бюро при ДЦ УНР Тарас Носко-Обронів у перезді на Віденську конференцію. В порозумінні з Урядом УНР вона провела освідомо-пропагандивну акцію в пресі й серед урядових кіл у Женеві, Базелі й Берні в справі 70-річчя рідної України. Акція УІБ була зосереджена на терені женецького осідку ООН у Палаті націй, де розповсюджено інформаційний ко-

мунікат про „українську революцію 1917 року“ й проголошення УНРРеспубліки Третім універсалом Центральної Ради в Києві, що остаточно оформила проголошення Четвертого універсалу, завершуючи „українську національну революцію“ повною суверенністю УНРРеспубліки.

У важкій боротьбі українських національних армій нова республіка не втрималася й впадала жертвою московсько-більшовицької агресії. Все ж легітимний Уряд УНР врятувався під проводом Симона Петлюри й продовжував та продовжує далі визвольну боротьбу за повну, а не фактичну суверенність українського народу.

Виготовлений у англійській мові комунікат УІБ був пересланий видатним політичним діячам західного світу, зокрема тим, які в 1918-21 роках визнавали де факто чи де юре українську державу того часу. Уряд УНР свідчить перед широким світом про „маріонетковість“ насадженого московським займцем уряду т.зв. УССР у Києві.

З'ЇЗД ПЛАСТУНІВ

Союзівка. — У просторіях залах оселі УНСОюзу відбувся в дні 24-25-го жовтня ц.р. XVIII Крайовий Пластовий З'їзд. В програму входять наради окремих комісій, а спеціально вивченої і таборової. Вечером в суботу буде спільна святкова вечеря з пластовою програмою. В неділю відбудеться вибір Крайового Пластового Проводу на наступну дворічну каденцію.

ПРО УКРАЇНЦІВ В ІСПАНІЇ

Нью Йорк. — Тут в приміщенні Літературно-Мистецького Клубу, при 136 Другої авеню, в п'ятницю, 23-го жовтня ц.р., в год. 6:30 вечора Дам'ян Ліпінський виколоштував доповідь ілюстровану прозірками „Еспанія“ з коментарями про українців, які там поселилися.

ПРО УКРАЇНЦІВ В ІСПАНІЇ

Нью Йорк. — Тут в приміщенні Літературно-Мистецького Клубу, при 136 Другої авеню, в п'ятницю, 23-го жовтня ц.р., в год. 6:30 вечора Дам'ян Ліпінський виколоштував доповідь ілюстровану прозірками „Еспанія“ з коментарями про українців, які там поселилися.

В ЯПОНІ НАЗРИВАЮТЬ ЗМІНИ В УРЯДІ

Токіо, Японія. — Прем'єр-міністр японського уряду Ісугіро Накасоне найменував у понеділок, 19-го жовтня ц.р., свого наступника на пості керівника Ліберально-демократичної партії, яким став Нобору Такешіта. Це, очевидно, означає, що він після конвенції згадає міністра японського уряду. Прем'єр-міністр Японії.

Розмовляючи з кореспондентами прем'єр Я. Накасоне підкреслює, що він, а також інші члени керівництва партії, зумисне зупинилися на особі Такешіти, колишньому міністрові фінансів, добродушному політику, економістів і знавцеві міжнародних відносин, бо, як заявив Накасоне, Японія потребує в черговий раз політичного й економічного життя тим більше, що тепер вона мусить змагатися не тільки з великими індустріальними державами типу З'єднаних Штатів Америки, але також меншими, зокрема добре організованими блоком держав Європейської економічної співноти, які сконсолідувавшись, починають здобувати, як то кажуть, „грунт під ногами“ та конкурують своїми квалітативними виробами з Японією.

Прем'єр Я. Накасоне закінчує свою каденцію в к-

рівництві Ліберально-демократичної партії 30-го жовтня, а вже 31-го жовтня розпочнеться в Токіо конвенція партії, а 6-го листопада відбудеться надзвичайне засідання парламенту на якому, як загалом сподіваються, Такешіта буде затверджений на пості прем'єр-міністра японського уряду. Знаючи, які тяжкі завдання стоять перед ним, Такешіта ставить собі за завдання в першу чергу зміцнити керівництво Ліберально-демократичної партії, продовжувати тісну співпрацю з урядами ЗСА й інших демократичних держав і забезпечити Японію перед несподіваною атакою з будь-якої сторони.

Політичні спостерігачі зараховують Такешіту до поміркованих політиків, добрих економістів, стратегів фінансової тактики у світі і продовжувачем доперішньої політики Японії, якщо йдеться про міжнародні справи й оборону. Будучи учасником багатьох щорічних конференцій сімох індустріальних держав світу, на яких дуже часто обговорювались справи оборони перед наступом комунізму, нова людина на японському політичному горизонті буде великим позитивом для забезпечення західної оборонної стратегії і корисним членом в економічній спільноті Заходу.

Вартість шерів на біржі впала

Нью Йорк. — Ньюйоркська біржа в понеділок, 19-го жовтня ц.р., зазнала великого упадку бо аж на 508 точок, спад на 22.6 відсотків, об'єм майже подвоївся, а через руки торгівців цього дня перейшло 604 мільйони шерів.

Шоденник „Нью Йорк Таймс“ надрукував заголовок такого змісту „Чи 1987 дорівнює 1929?“, коли біржові ціни в тому році полетіли стрімголов в долину. Песимісти остерігають, що 1987 рік починає виглядати чим раз більше, як рік 1929.

Що був предтечею незабутньої депресії. Одно питання є на устах в кожного: чи наслідки будуть такі загрозливі для поодиноких осіб, які длі цілої країни. Значні економісти одностайно твердять, що ні.

Ці великі втрати на ньюйоркській та інших світових біржах спричинили легке потрясіння для економіки в загалом, однак сьогодні існує багато різних протизаходів, які саме й були впроваджені в наслідок депресії 1929 року.

У СВІТІ

СОВЕТСЬКІ ГАЗЕТИ й інші засоби масової інформації почали інформувати майже відкрито про чорний ринок в Афганістані, зокрема Кабулі на якому місцеві громадяни можуть купити ті товари, які СССР доставив до Афганістану у формі допомоги. Навіть „Літературна Газета“ помістила спомини письменника Кіма Селіхова з його поїздки в Афганістан, у яких він розповідає, що Советський Союз витрачає мільйони рублів на допомогу для тієї країни чи як він пише для „афганського народу“, але велика частина доставлених товарів не доходить до тих, кому вона призначена, її перехоплюють „тамашні вельможі“, тобто комуністичні керівники, і перепродують несовісним спекулянтам на кабульських ринках. „Ще більше болить те, що спекулянти торгують на базарах військовим одностроєм, біллями та іншими суто військовими речами“, — пише Селіхов. В кінці своїх споминів він підкреслює, що до Афганістану висилають в більшості молоді із селянської й робітничої верстви народи, а діти політичних і культурних діячів мало туди попадають.

„НЬО ЙОРК ТАЙМС“ й інші газети повідомляють про затяжні бої антикомуністичних повстанців контраст з урядовими військами сандіністів в Нікарагуа. Деякі партизанські відділи продали в центральну частину країни і відгук боїв бою чути у столиці Манагуа. Виглядає, — пише в газеті „Нью Йорк Таймс“ кореспондент Стівен Кінзер, — що повстанці вирішили доказати сандіністам, зокрема близьким прихильникам президента Данієля Ортеги, який категорично відмовляється говорити з представниками контраст, що вони є реальною силою, з якою Ортега мусить рахуватися, хоче він того чи ні. Існують також здогади, що контраст хочуть доказати, що не буде жадного замирення в Центральній Америці, зокрема в Нікарагуа, без їхньої участі. Стратегія головного командування контраст викликає подив в багатьох військових штабах, бо ніхто не сподівався, що вони є здібні і спроможні повести таку офензиву, щоб фактично розділити Нікарагуа на дві частини і відіізати урядовому війську шлях до відвороту до Манагуа з півночі.

СОВЕТСЬКИЙ ПРЕДСТАВНИК

який на запрошення компартії прибув док Еспанії, заявив в інтерв'ю з кореспондентом газети „Паіс“, що в Советському Союзі зовсім не потрібно міняти системи видавництва чи, як кажуть, дна Заходу, „видавати незалежні газети“. Міхал Ненашев підкреслює, що сьогодні партійні газети є „найбільш важливою зброєю на шляху до зміни економічної і політичної системи в СССР“. На думку советського речника, незалежний журнал „Гласність“ служить тільки для того, щоб заспокоїти амбіції декількох осіб, так званих дисидентів. На думку Ненашева сьогодні в СССР на сторінках існуючої преси можна обговорювати усі проблеми, без жадного обмеження. Коли еспанські кореспонденти запитали чому советські газети ретують фото генерального секретаря ЦК КПСС Міхала Горбачова, він відповів: „так він краще виглядає“.

ЗСА НАНЕСЛИ ВІДПЛАТНИЙ УДАР ІРАНОВІ

Вашінгтон. — Як уже повідомлялося, іранці вперше обстріляли кувайтський танкер під американським прапором. Ракета китайського виробництва „Сілакорм“ попала у супертанкер „Сі-айл-сінті“ і викликала на кораблі пожежу.

В результаті вибуху були поранені 18 осіб, у тому числі капітан корабля, 50-річний американець Джан Гант.

Таким чином, Іран вчинив неспровоковану агресію проти формально неутралної держави Кувайт і наніс удар на об'єкт, що його захищають З'єднані Штати.

Перша реакція Вашінгтону на ці події викликала здивування як у союзників, так і в противників З'єднаних Штатів. Виступаючи в Тель Авіві, державний секретар Джордж Шуліц заявив, що ЗСА осуджують дії Ірану, але тому що „все сталося не в нейтральних водах“, подія як не може розглядатися як антиамериканська акція.

Репортер газети „Нью Йорк Таймс“ Р. Епплворт вважає, що Президент повинен вибрати між необхідністю термінових відплатних дій, що не виключають бомбардування іранських ракетних батарей, і міжнародним припущенням, яке можна порівняти з рішенням вивести американських морських піхотинців з Лівану. Сам Президент, відповідаючи на запитання журналістів після зустрічі з групою советських студентів, сказав: „Я не можу і не хочу обговорювати наші відплатні дії. Ми продовжуємо консульти з урядом Кувайт“.

Уряд Кувайт, розуміючи, що ця країна не має достатньої сили для відплатних дій проти Ірану, застосував дипломатичні маневри, одним з яких була вимога термінового скликання Ради Безпеси.

Газета „Таймс оф Кувайт“, що виходить у Кувайті англійською мовою, заклала З'єднані Штати до негайних відплатних дій. „Ракетний обстріл танкерів, пише газета, є не лише злочинною провокацією проти суверенної держави, але і прямим викли-

ком З'єднаним Штатам, чий військово-морський сили зобов'язані захищати свободу судноплавства у Перській затоці. Америка повинна зробити для врятування свого престижу гаранта свободи і демократії у світі“.

У понеділок рано, 19-го жовтня, американські кораблі нанесли відплатний удар по двох іранських морських бурових платформах Ростам і Сассан, які знаходяться в Перській затоці між іранським і катарським берегами.

Як повідомив представник Пентагону Фред Гофман, чотири американські есмінці наблизилися до платформ і понесли іранський персонал, що через 20 хвилин відкриють вогонь. Рівно за 20 хвилин есмінці відкрили вогонь з 5-дюймових гармат. За півтори години було зроблено біля тисячі вистрілів. Одна з платформ була знищена повністю, друга пошкоджена на 90 відсотків.

Під час операції між платформами і іранським берегом знаходився крейсер американської флотії „Вілліам Стенлі“ і в повітрі натрулювали винишувачі з літакоспів, що перебували в Омаській затоці. Зразу ж після того, як був відкритий вогонь, З'єднані Штати повідомили про початок операції Іран і Советський Союз.

Речник Білого Дому Марлін Фіншотер прочитав заяву президента Роналда Регена, в якій аказувалося, що морська нафтова платформа Ростам була вибрана як об'єкт для відплатного удару, бо її використовували революційні гвардійці як базу для морських операцій. М. Фіншотер сказав також, що обстріл платформ не треба розглядати, як розширення американського військового вмішування в ірано-іракський конфлікт.

Секретар Департаменту оборони Каспар Вайнбергер назвав інцидент закінченим. „Ми не хочемо дальшої конфронтації“, сказав К. Вайнбергер. Ми лише хотіли дати Іранові зрозуміти, що не залишимо без відповілі ні одну агресивну дію з його сторони“.

В АМЕРИЦІ

ЗГІДНО З ДОСЛІДНОЮ працею Митного уряду, виявляється що багато кориснішим є зупинити довіз наркотиків на кордонах країни, ніж проводити в житті нові закони в цій справі внутрі країни. Коли взяти це на доларову вартість, то виявляється, що кожний долар виданий на прикордонне спинення наркотиків дорівнює 7.05 дол. захопленої кокаїни чи маріхуани. Натомість один долар витрачений внутрі країни на цю саму ціль дорівнює тільки 3.37 дол. вартості.

УЧИТЕЛІ ЧИКАГСЬКОЇ публічної шкільної системи проголосували прийняти запропонований їм контракт після чотиритижневого страйку. В новому контракті учителям запропоновано чотири відсотки підвищення в першому році, а опислі підвищення будуть узагальнені від кількості фондів отриманих чикагською шкільною радою. Також одобрено зменшення числа учнів по класах на 25 відсотків.

ПІСЛЯ ЧИСЕЛЬНОЇ та гострої критики що посилювалася з усіх боків після того, як газета „Нью Йорк Таймс“ опублікувала детальний план редукції допомоги для старших, калік і сліпців, Уряд президента Роналда Регена відкинув ці плани. Згідно із заявою секретаря Департаменту здоров'я і соціальних послуг, д-р Отіса Бовена, негайно зупинено інструкції, що вишли до бюр департаменту, в терені, з надією, що Конгрес якнайскорше одобрить законопроект який заборонятиме такі зниження.

УРЯД ПРЕЗИДЕНТА Роналда Регена відкинув чергову пропозицію Советського Союзу про переговори щодо випробувань космічної оборонної системи. Советський міністр закордонних справ, Едуард Шеварднадзе, будучи минулого місяця у Вашінгтоні, в подробицях опрацював такий план і разом з листом пропонування обмежені залишив американським офіційним чинникам. Совети заявили, що такі переговори конечні. Шеварднадзе назвав це „основною проблемою в американсько-советських відносинах і головною перепороною роззброєння ракет на далеку віддачу“.

В ПЕРЕКОНАННІ, що інші кандидати на президентську номінацію з Республіканської партії надто слабо висувують і відмічають перед виборцями такі важливі проблеми як допомогу нікарагуанським повстанцям, Джим Кіркпатрик серйозно заставляється над можливістю включитися в кампанію. Д-р Кіркпатрик — це видатний консервативний голос в Уряді Президента Роналда Регена та колишній головний представник ЗСА до Об'єднаних Націй.

СВОБОДА

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.
Svoboda: (201) 434-0237 U.N.A.: (201) 451-2200

Subscription: 1 year — \$40.00, 6 months — \$22.00, 3 months — \$12.00
U.N.A. members: 1 year — \$15.00. Change of address — \$1.00. Make check or money order payable to "Svoboda".

Postmaster: Send address changes to

"Svoboda" 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

Tel. (201) 434-0237, (201) 434-0807, (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Передплата на рік \$40.00, на півроку — \$22.00, на 3 місяці — \$12.00
Для членів УНСОЮЗУ \$15.00 річно. За кожну зміну адреси — \$1.00.
Чеків "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Політика СССР супроти ООН

Хоча Організація Об'єднаних Націй була покликана до життя під кінець Другої світової війни для забезпечення "вічного миру", проте вони не створили ніякого реального міжнародного апарату, який міг би не допускати до вибуху нових воєн чи міг би такі війни припинювати. І Советський Союз, як один із п'ятих постійних членів Ради Безпеки ООН був неначе за принципу проти створення міжнародного війська з місією завести порядок там, де панував хаос. Коли ж Генеральна асамблея відкинула veto советського делегата в Раді Безпеки і такі рішення створити таке міжнародне військо для даної конкретної цілі — СССР був далі проти такої постанови і ніколи не впливав до каси ООН ані сотика, на покриття коштів такої мирної міжнародної мілітарної місії.

Аж ось в минулому місяці Михайл Горбачов натякнув на можливість зміни відношення СССР до ООН і творення ними міжнародного війська, а в минулому тижні советська місія в ООН складала першу частину грошей, обіцяючи сплатити всі 197 мільйонів доларів, що їх СССР заборгував, не плативши нічого, на висилані закордон міжнародні військові з'єднання.

В останньому недільному "Нью Йорк Таймсі" з 18-го жовтня ц.р. появилася цікава стаття п.з. "Чому росіяни залишаються до Організації Об'єднаних Націй?". Ясно, що все Кремль робить під кутом інтересів советської імперії і те саме стосується раптового захоплення Горбачова міжнародними місіями Організації Об'єднаних Націй.

Головна причина такої зміни в рішенні, щоби почерез Об'єднані Нації здобути собі активну роллю там, де дотепер Москві не було доступу. Це стосується передусім Близького Сходу. Ізраїльський уряд і Ізраїль кілька разів вимагав скликання міжнародної конференції для заведення тривкого миру на Близькому Сході. Практично ідеться про замирення Ізраїля з арабським світом. Ізраїль прагне скликати міжнародну конференцію з участю Советського Союзу. Ясно, що Москва таку пропозицію підтримувала, але ЗСА були "проти", щоби не допустити Советського Союзу як емпіричного чинника до справ Близького Сходу. Тепер Москві йдеться про те, щоби Організація Об'єднаних Націй заступила Америку в охороні свободи плавби по відкритих морях. Практично це означало б, що з доручення Ради Безпеки ООН чи її Генеральної асамблеї до американської, французької савдійсько-арабської морської сили зосередженої в обшарі Перської затоки з місією — забезпечити свободну плавбу нафтоналивними кораблями Кувейту, який не має власної військово-морської флотії, — додати туди "легально", з апобатою ООН — також советські кораблі. Або: щоби під натиском Советського Союзу Рада Безпеки ООН і ціла Генеральна асамблея наказали Америці відкликати відтілі свої військові кораблі.

СССР змінює своє становище в користь ООН саме в теперішньому часі, коли в Америці настало розчарування ООН і залунали голоси проти фінансування цієї — Америці неприхильної міжнародної установи — грошми американських податників. Відомо, що уряд Регена зажадав значного зменшення надмірно роздутого адміністративного апарату ООН (який став теж прибіжком для шпигунів з дипломатичними паспортами) і запобіг зменшення власних дотацій до каси ООН. Ця редукція американської допомоги досягла вже суми поверх 414 мільйонів доларів. Вплачуючи від себе до ООН заборговані гроші — Москва хоче зробити моральний натиск на ЗСА, щоби вони привернули давню мультимільйонову щорічну дотацію. Советський Союз прагне теж здобути собі опінію світового митрофорця і поставити Америку у світлі ворога світового миру.

Найцікавіший у статті "Нью Йорк Таймсі" є натяк, що Москва планує використати терен ООН для "мирної розв'язки" проблеми Афганістану, окупованого советським військом, який має на своїй совісті кругло один мільйон вбитих цивільних афганців. Горбачов вже виступив був з планом, що СССР готов відкликати з Афганістану свої війська під умовою, що там буде збережений комуністичний режим і що ворожа комуністична повстанська партизанська армія або складе зброю, або включиться до афганської регулярної армії. Ясно, що і Америка і провід афганських повстанців такий проект відкинули. Тепер Горбачов хоче переплачувати той самий проект через ООН.

Пригадуйте цей самий час перед двома роками, коли Мирослав Медведь, молодий український моряк, був на устах не лише всіх нас — українців — в ЗСА і Канаді, але про його трагічну історію з'явилися повідомлення на перших сторінках американської преси?

Пригадуйте знімки з американської преси молодих українців із транспарантами, на яких стояло великими літерами "Мирославе — ми будемо тебе боронити!!!!"

У наших архівах у течії під назвою "Медведь" зберігаються витяжки із преси, всі прилоги перебігу того виїмкового випадку, про який зовсім неприхильний український коментатор "Дейлі Ньюз" Ларс Ерік Нелсон писав, що "це щастя, що стаття свободи закрита ще руштованням, інакше всі бачили б, як вона почервоніла із соромом".

Так, передача Медведя в руки советського начальства судна "Маршал Конев", з якого пробував втекти український моряк, ніяк не принесла слави американському Уряду. Не допомогли старання сенатора Джессі Гелмса, який усіми силами боровся за те, щоби Медведя не віддавати тим, від яких він утік. Не допомогли протести українців, які усіми способами старалися добитися до представників Уряду, до своїх законодавців, щоби не допустити до видачі Медведя.

Здається нам усім стислося із жалю серце, коли ми почули холодні слова

Ольга Кузьмич

ПРИГАДУЄЩЕ МЕДВЕДЯ?

Джорджа Шулла, "що справе закінчена" — бо так і закінчилося було вигідно для "високої" американської політики. Того самого пром'яного для Медведя і для нас усіх дня, коли "Маршал Конев" відплив із ріки Міссісіпі на повні води у напрямі СССР, президент Р. Реген впродовж десятихвилин промовляв на хвилях етеру "Голос у Америці" про спільні стремління до миру в СССР, про бажання дружби і про індивідуальну свободу для людини, в яку так вірять американський народ.

Немає сумніву, що саме політичний момент і постійні спроби переговорів між ЗСА і СССР та свенуальність зустрічі Регена із Горбачовим були тим фактором, що пересудив перед двома роками долю українського моряка.

І щойно, описавши під сильним тиском української громадської думки, яка зверталася до своїх законодавців, окрема комісія Сенату у справах хліборобських після перелучаю засудила рішення Уряду віддати Медведя советським властям і таку саму ухвалу висунула Палата Репрезентантів 404 голосами. Поодинокі речники законодавчих тіл щойно признали велику помилку, яка сталася у справі Медведя і ця помилка змінила уяву про свободу в ЗСА у цілому світі. Була

навіть пропозиція, щоб Р. Реген просив у розмовах із Горбачовим аби Медведя не карати, але про справжню долю українського моряка властиво досі ніхто не знає.

Усе те надзвичайно різко пригадується тепер, два роки після тих вагомих для нас усіх днів, а з тим насуща питання чи може наша спільнота зовсім призабути про долю цієї людини, яка в жовтні 1985 року сколихнула так сильно нашіми почуттями і нашою совістю. Нам здається, що і в тому випадку, як "часто в інших ситуаціях політичного характеру, нам бракує послідовності і терпеливості. Ми мали не раз вже докази як вміємо спалахнути вогнем, хвилюватись, протестувати і демонструвати, складати голосні заяви що, "ніколи не забудемо", а після короткого часу забути про справу за яку ламали копії. Здається і у випадку Медведя ми доволі скоро погодилися із його долею — але чи міг погодитися він? Чи не карався він тепер у якомусь таборі за свій розпачливий вчинок?

Дивним збігом обставин саме тепер в наважчєр'я цієї сумної річчії, окрема підкомісія Сенату для студій над поступуванням із перебіжжями із комуністичних країн до ЗСА ствердила, що Уряд заводить у відношенні до них та, подаючи прикла-

ди на це, порушено і випадок із М. Медведем. Коли також саме тепер раз-у-раз наводиться приклад "гласності", як звільняють більше як досі число політичних в'язнів та дозволяють їм виїжджати на Захід, може можна нам тут вплинути на долю Медведя.

Пам'ятаймо, що вибори в ЗСА за порогом, а з тим усім амбітним американським політиком залежить на голосях виборців та на їхній підтримці. Отож, немає нічого легшого тепер як пригадати кандидата до Конгресу, щоб старалася направити помилку, яку зроблено з Медведем та інтервеніювати в його справі у советських властей. І від їхньої настанови до цієї справи можна узалежити наше голосування на них, а навіть фінансову підтримку перевиборчої кампанії. Ми бачимо, що такими засобами діють інші етнічні групи, а одна із них із найбільшим успіхом — чому і нам не пробувати того політичного засобу?

Прийшов якраз час, коли треба нам і всім іншим знову пригадати трагедію Медведя, за яку, — як писали, — могла соромитися навіть стаття свободи, а не лише американської політики. І то пригадувати послідовно на кожну кроці і в кожній сприйнятливій ситуації — аж до цього моменту, коли завдяки спільним зусиллям на цьому континенті з'явиться освободжений Мирослав Медведь.

Починаймо нашу акцію сьогодні!

НА МИСТЕЦЬКІ ТЕМИ

Володимир Баран

Концерт "Лемковини" в Дітроїті

Лемковина, Лемковина — який прекрасний спогад залишився у наших душах по виступі цього оригінального колективу. Для ока — це була жива картина нашої лемківської села, а звуки їх пісень та їх зміст відкривали нам їх душі. Це група молоді, що поставила собі цілком плекати свою народну музику, і як таку треба її оцінювати. Переважною кількістю пісень — народні. Навіть ці, де поданим композитори, насичені духом народної мелодичності. Під тим оглядом цілість програми ідеально спаяна, віддана в кришталеву чистість своїй первісності. Почути ці пісні в виконавці "Лемковини", було приринути в глибину душі цієї частини нашого народу. Бо так переконливо вони співали. Багато солістів. Вправді нешколені — а тим краще. Тим вірніше вони відтворили ті пісні, як їх співав село. Коли ви розумієте красу простоти картин Никитора, коли вам подобаються картини Грендма Мозес, тоді ви відчули і зрозуміли, що мистецтво "Лемковини" було заключене в їхніх молодих голосах в широті, простоті і що найважливіше у вірності до правору, яким є принагідний спів групи сільської молоді, яка по цілоденній праці сходиться разом, щоби співом розвеселити своє життя. І коли молодь співає, то співає про себе. Про хлопців і дівчат. Часом їхній зміст ніжний, часом дещо шорткий. Але коли співають про свою землю, тоді вони повні беззаперечної відданості і любові. А яке почуття гордості у "Бача" — гадзі, коли виходить на свою посілість. Вершком настроєного насичення була пісня "Ой, верше, мій верше". На тлі притишеного співу хор деклямував Петро Трохановський свою поему "Сон". Як дуже хотілося б навести ці дуду поему, який глибокий в ній зміст, висказаний простими словами. Не можна, здається, краще виявити любови до своєї землі. Дозволю собі навести деякі її частини.

тебе полов, сіяв з тобою буду плавав з тобою сміє...

Коли ми вітер в очі загнав туго і сльези загнав солену гірку як моря вода я знав уж што-м твоя марно...

Я думаю што-м бідний і голий як Лазар світ мій змачив палачами...

Пробач мамичко Нерозумній дитині провину пробач...

Виголошена низьким голосом, без патосу, ця поема потрясла щирістю глибокою болію і глибокою любові.

Виглядає, що ціла родина Трохановських не жива підпорою ансамблю. Диргент Ярослав записав про різних місцевостях Лемківщини ті пісні і згармонізував майже цілий репертуар хору. Сам він втілює лемківського темпераменту, живий, скорий, також скрипав, він цупко тримав хор і оркестр під контролею. Брат його Петро — поет, декламатор, співак, дружина Лідія — солістка, син його — скрипаль.

Це що було сказане про спів хору, стосується також до гри оркестру. Вона грала так, як грає сільська оркестра. І за це збереження стилю їй належить признання.

До успіху концерту причисляється також у великій мірі Павло Стефанівський, який провадив програму. Сам знаменитий декламатор, скоро нав'язав теплий контакт з публікою, оживляючи своїми заваганнями кожну точку програми.

Вдична публіка розібрала всіх співаків на нічлі до своїх домів. Вони дуже тішилися коли мали нагоду побувати в родині, де була молодь. Таких зустрічей вони собі дуже бажали.

Так у випадку хору "Журавлі", як у випадку "Лемковини", спонсором їхньої поїздки по Америці є Український Народний Союз. Підготував праця до концерту була виконана бездоганно членами Окружного Комітету УНСОЮЗУ.

АГЕНТСТВО АССОШІЕТЕД Пресс повідомило, що у Москві закінчилися наради советського економічного блоку держав взаємної допомоги, до якого входять, крім Советського Союзу, Польща, Мадярищина, Чехо-Словаччина, Східна Німеччина, Болгарія, Румунія, Монголія, Куба і В'єтнам. Виступаючи на цих нарадах, советський представник Вячеслав Сичев повідомив, що незабаром згадана економічна спільнота працюватиме дещо іншими методами, але він не бажав входити в подробиці свого натяку. Учасники наради прийняли постанову про затіснення економічної співпраці між сателітними країнами і про зменшення бюрократичного апарату.

Любомир Виняр

ГЕНЕЗА І РАННЯ ДІЯЛЬНІСТЬ УКРАЇНСЬКОГО СОЦІОЛОГІЧНОГО ІНСТИТУТУ

автономним відділом УІТ. Тоді УІТ очолював бл. п. інж. Атанас Мілянчик, а його заступником обрано Маріана Коця. Організаційними справами займався д-р Ігор Гурин, організаційний референт Наукової Ради УІТ. У 1969 році Наукова Рада УІТ складалася з таких осіб (подасмо в поазбучному порядку): Любомир Виняр, Ярослав Герасимів, Іван Головинський, Ігор Гурин, Роман Державинський, Ігор Зелик, Всеволод Ісаїв, Володимир Нагірний, Марія Савицька, Роман Скочиль, Марта Трофіменко. Президію Наукової Ради вибрано в складі Я. Герасимів, В. Ісаїв і В. Нагірний.

У 1968 — 69 роках автор цих рядків і Управа УІТ не лише позитивно поставилися до оснування УІС, але погодилися на те, що в своїй ранній діяльності Інститут стане автономним відділом УІТ. Також УІТ погодилися, щоби друкувати наукові доповіді членів УІС на сторінках "Українського Історика" і спільно запроєктувати видання першого

збірника про українську громаду в Америці, який за першим планом мав редагувати В. Ісаїв і автор цих рядків. У 1969 році голова УІС Атанас Мілянчик настановив, щоби УІТ поширює свій статут і включило в свою структуру УІС. Натомість я уважав, що УІС лише тимчасово може діяти при УІТ, але згодом повинен стати незалежною науковою установою з тим, що деякі науково-видавничі проєкти УІТ і УІС можуть спільно реалізувати. Тут треба згадати, що мої приятелі-соціологи у великій мірі поділяли мої думки. Для кращого відтворення і наświetлення цих справ наведемо обширніший уривок із листа Любомира Виняра до голови УІС А. Мілянчика 29-го листопада 1969 року. Автор цих рядків писав: "Аналізуючи статутівні справи УІТ і УІС, а також проблему нашої співпраці і взаємн, я прихджую до переконання, що УІС повинен мати окремий статут і бути самостійною установою. Сама побудова УІС

набагато більше ускладнювана, як УІТ. Крім того усі соціологічні товариства завжди існували самостійно і я не бачу причин, щоби в тому відношенні УІС був винятком. На початок вам треба було якоїсь бази для старту і УІТ це радо зробило. Тепер УІС вже не є в початковій стадії праці — тому уважаю, що пані Трофіменко може цілком спокійно працювати над статутом Інституту і не в'язати його з УІТ. Тут варто вас застерегти, що УІТ завжди дасть допомогу і підтримку Вашій праці".

Вищенаведений лист є важливою документальною роллю УІТ в оформленні Українського Соціологічного Інституту, який формально уже існує 18 років. Якщо ідеться про ранню наукову діяльність УІС, то вона докладно з'ясована в проєкті "Науково-дослідна діяльність", який був виготовлений Організаційною комісією (А. Мілянчик, М. Коць, та І. Гурин) при консультаті з соціологом В. Нагірним. Цей проєкт був затверджений на поширенні засіданні Наукової Ради УІС, що відбулася 25-го травня 1969 року в Нью Йорку. Тоді звернено увагу на видавничу діяльність, а

(Закінчення на стор. 4)

Марія Гарасевич

"ЛІКАРСЬКИЙ ВІСНИК"

II.

Редакційна частина. Тут порушуються різні проблеми, питання чи теми пов'язані з медичною професією посередньо або безпосередньо. Має цілком відмінний характер. За малими винятками, редакційні статті пишуть доволітні головний редактор "Лікарського Вісника" д-р Павло Джуль. Різноманітність, актуальність, науковість цих статей незвичайна. Автор, з винятковою обізнаністю й вдумливістю пише на кожну тему як базовану на філософських вченнях так і про зобов'язану комерційності у медичній професії. Майже ніколи не пригадує до себе уваги стаття "Інженери, шамани та лікарі" (ч. 2, 1984 р., ст. 119), де автор підходить до медичної професії і самої медицини на підставі різних філософських поглядів, та дещо зупиняється на, мало кому відомому, голистичному світогляді і стверджує: "Голистичний світогляд і konce дьного розширення й поглиблення меж людської особистості помітний і на ділянці медицини. Це, передусім, реакція на портрет лікаря як інженера — портрет навіяний позитивістичним матеріалізмом та посиленій майже релігійним обожнюванням майї технології". Далі автор швидко розгортає думку про паралель між інженером та лікарем, щоби підняти питання технології і лікаря, взаємодію між лікарем з хворим, питання професійної моралі, т.д.

У статті "Комерційні пляни медичного обслуговування" (ч. 1, 1987, ст. 31), д-р П. Джуль говорить про загрозливе обниження якості лікування через посилену введення в медичну професію комерційності, завершуючи її сміливим, з глибини душі, ширим підсумком: "Ми налісємося до традиційної медичної цінності і традиційної практики медицини все таки втримаються всупереч крикливим інтригам комерційних плянів медичної обслуговування. Ми хочемо вірити, що лікарі збережуть високі етичні цінності, не зважаючи на порожні прикраси. Медична етика є незалежна від земних багатств, ані від соціального стану. Медичної етики не можна шукати в набутих калітках чи банкових контах, а тільки у визнанні

ролі лікаря як служителя — а не пана, — лікаря — а не злирача" (стор. 32). Такий підсумок мас світове звучання й значення як закон людяності, як найвищий принцип медичної професії.

У цій частині також цікаві статті й інших авторів, як стаття д-ра Р. Социньського "Особливості захворювань людей похилого віку" (ч. 3, 1984, стор. 170) та стаття д-ра О. Качана "Вплив двоюмовності на умови розвитку дітей" (ч. 1, 1986, ст. 40). Спіраючись на цілу низку чужих авторів, д-р Ольга Качан доводить додатний вплив двоюмовності у цьому напрямку. Вишезгадані статті на сторінках нашої популярної преси принесли б у свідомість батьків, дітей, старших віком людей багато користі.

Розділ "Медичні новини" у кожному числі подає найновіші наукові дослідні, відкриття, досягнення у медицині з цілого світу, проте, справжнім унікальним розділом у нашому науковому періоді є "Огляд медичної преси УРСР". Робить його з великим знанням, вдумливістю і вмілістю головний редактор д-р Павло Джуль, часом перекладаючи з російської мови журналі, як виходять в Україні. Ми так мало знаємо про себе! З його ж оглядів, маємо добрі інформації з медицини в Україні, як і про способи лікування, наукові дослідження і т.д. Особливо цікаво, як там підходять лікарі та лікарні до помилок зроблених під час операції, чи в процесі лікування. Такі помилки розглядаються докладно й усвідомлюються робляться висновки, як запобігти їм. Все це відкрито обговорюється на сторінках медичної преси з метою остеретти лікарів від подібних випадків.

Крім вишезгаданих розділів, "Лікарський Вісник" постійно дає інформації про життя самого лікарського товариства: як з'їзди, історію УЛТПА, дещо про авторів та заслужених лікарів, як ось про д-ра М. Логазу — автора численних медичних статей, журналіста, громадського діяча... Маємо посмертні згадки про тих лікарів, які відходять, читаючи про них, задумуєшся над тим, які ці сили були вартісні, які жертвенні як професіоналісти і як громадяни. Присвячують багато уваги й молодим силам, що прихджують у цю професію. А прихджують їх дуже багато. Це здібні, амбітні, добре підготовані лікарі, серед яких вже є відомі спеціалісти.

"Лікарський Вісник" винятково гарно виданий, від оформлення, паперу, друку, змісту, аж до мови. Найбільша заслуга у цьому доволі молодого (протягом 18-ти років), головного редактора д-ра Павла Джуля.

Д-р Павло Джуль — спеціаліст вуха, горла носа (отоларинголог), визначна постать так у медичній професії

Америці, як і в українському громадському житті та один з найбільших, найщедріших наших меценатів. Народився й здобув середню освіту на рідному Поділлі в Україні, медичні студії закінчив в Інсбруцькому університеті, Австрія. Після нострифікації медичного диплому 1951 року, працює лікарем у стейті Мішгген. Дипломований Американською Палатою Отоларингологів, член Американської академії отоларингології та Американської колегії хірургів. Від 1960 року активний член відділу отоларингології при Вейксовому університеті, від 1979 року має титул клінічного професора. Вже 27 років має приватну клініку, де zatrudнено кілька лікарів-спеціалістів. Від перших років перебування у ЗСА, став активним членом Американської медичної асоціації та УЛТПА і був його доволітним головою, як і був головою отоларингологічної секції Мішггенської Медичної Асоціації.

Д-р П. Джуль автор цілого ряду наукових статей таких як: "Хірургічне лікування глухоти", "Хвороба Менієра", "Пістяк гортані", "Трахіостомія", "Туберкульоз гортані" та багато інших. Він також автор цікавих редакційних статей із широким засягом тематики пов'язаної з медичною, (включно з проблемою мови та українського медичного називництва), як також із суспільними проблемами. Всі свої праці для "Лікарського Вісника" пише українською мовою й перекладає іншим авторам з англійської мови, як і перекладає наукові медичні статті з російської та польської мови. До рідної мови відноситься з пошаною й відповідальністю, близько обізнаний з медичною пресою в Україні, використовує словники видані Українською Академією Наук у Києві так як: М. Н. Нетлюх "Латинсько-український анатомічний словник" 1982 рік та М.Ф. Кіпівич "Словник медичної термінології" (латинсько-українсько-російський) 1948 рік. Тому мова журналу добра. Кожне його число іде в Україну по всіх медичних інститутах та інституціях. І хоч звідти немає відповідей але ніхто його й не відсилав назад. До Редакційної колегії "Лікарського Вісника" входять: д-р Богдан Р. Дзюба, д-р Василь Зарічний, д-р Марко Кінох і д-р Богдан А. Макарович.

Д-р П. Джуль відомий доповідальник на численних з'їздах і наукових конференціях УЛТПА в ЗСА, Канаді, Європі, доволітний громадський діяч — під цю пору очолює Дітройтський Метрополітний Комітет Тисячоріччя Християнства в Україні.

Людинолюб, лікар з покликанням і посвяти, теплий у відношенні до пацієнтів, відданий праці, д-р П. Джуль вітається великою пошаною й любов'ю.

КОНФЕРЕНЦІЯ УКРАЇНСЬКОГО ЗОЛОТОГО ХРЕСТА НА ОСЕЛІ ІМ. ОЛЬЖИЧА

Цьогорічна конференція УЗХ, що відбулась у днях від 4-го до 6-го вересня 1987 року на оселі ім. О. Ольжича в Літтоні, Ма, в основному діловий характер, але мала і святочні моменти. Ще в п'ятницю, 4-го вересня ввечері, була нарада членів Головної Управи УЗХ і Комісії Оборони і Допомоги (КОД). В суботу, 5-го вересня, голова УЗХ Наталія Іванівна відкрила конференцію молитвою, при чому голова проголосила шанування пам'яті жертв ядерної катастрофи в Чорнобильській атомній електростанції у першу її річницю.

Після прийняття порядку наради та вислухання інформаційного протоколу з попереднього з'їзду секретарі Олеси Яримович, наступили звіти Управи. Та спочатку мала слово голова СФУЖО і почесна голова УЗХ д-р Марія Квітківська, яка підкреслила вагу моменту цієї Конференції та близький уже V Конгрес СФУЖО.

Після слова д-р Марії Квітківської виступила із звітом за діяльність Головної Управи УЗХ на протязі року Наталія Іванівна, голова УЗХ, що дала систематично опрацьований огляд праці. Осідок Головної Управи УЗХ — в Чикаго. УЗХ має як допоміжну організацію статус неприбуткової асоціації, тож від 1982 року має „звільнення від податку“ (заявки стараннями адвоката Я. Р. Бенедюка). Зв'язок із відділами та делегаціями проходить головним шляхом об'їзників.

Згідно з попередніми постановами, голова відвідувала відділи і делегації УЗХ ради кращого налагодження праці в терені, наприклад, у Міннеаполісі, де відділ УЗХ спонзорував саме мистецьку виставку картин Віталія Литвинця, а згодом — літературний вечір Василя Гренджі-Донського (дочка письменника Зірка Донська є членкою УЗХ). При товариській зустрічі голова інформувала про працю УЗХ, про співпрацю із СФУЖО та про участь у Конвенції Жіночих Клубів.

Також відвідини в Клівленді залишили гарне враження в голові, бо тоді саме відзначено догосподарство повну повагу праці педагога проф. Олеси Дуб з нагоди її 80-ліття.

Голова відвідала теж делегацію на Флориді, де також обговорено багато актуальних проблем допомоги для України. Голова УЗХ брала участь у всіх імпрезах 12-го відділу УЗХ в Чикаго, ОДВУ та в інших громадських імпрезах на терені Чикаго, включно з Соборною Панахидою за вбитих нацистами в 1942 році в Бабиному Яру — Олену Телігу й групу націоналістів у Києві.

Саме цього року припадає 30-ліття таборів молоді УЗХ, тож виховна референтка Володимир Кавка доложила всіх зусиль, щоб їх провести впродовж чотирьох тижнів цього літа на оселі Ольжича пра фактовий і відданий праці командант Надії Зінкевич. Тому що на таборах перебувають переважно діти незаможних батьків та сироти, то для проведення таборів конче потрібна членства. Референтка Володимир Кавка опікувалася також світличкою УЗХ у Філадельфії (в УОК Центрі).

Голова подала в звіті, що УЗХ (Г. У.) і відділи членів УЗХ АДУК, а також УЗХ є представленими в Крайовому Комітеті 1000-ліття Хрищення України та є членом УАКРад.

Поряд з усіма цими загальногромадськими обов'язками і функціями, УЗХ виконує свої основні завдання, а саме — несучи допомогу потребуючим українцям, як на батьківщині, так і в діаспорі. Є це цінна праця КОД-у — допомогти родинам політичних в'язнів та нашим поворотцям з неволі.

Саме це частина діяльності УЗХ є якнайменше розголошена, але дуже важлива і корисна для потребуючих (не подасмо деталі); різні форми допомоги були і є актуальні після ядерної катастрофи в

Чорнобиль. Окрім того ідуть стипендії інших форм до країн Південної Америки, Польщі — для українців, а також до Франції. Тут слід згадати, що цього року до фонду допомоги вплинув спадок колишньої голови УЗХ Анни Левчук в сумі 4,000 доларів.

Свій звітний звіт закінчила голова Н. Іванівна повідомленням про свою участь у Конвенції Генеральної Федерації Жіночих Клубів та про співпрацю із СФУЖО, головну у підготовці до V Конгресу Федерації, що відбувається в кінці листопада ц.р. в Торонто.

Окрім голови, звітували всі референтки Головної Управи: Раїса Куделя — організаційна; Марія Гром'як — суспільної опіки; Ольга Кобзар — культурно-освітня, Володимир Кавка — виховна; Ліда Бенедюк — КОД; Міра Повх — Бюлетень УЗХ, і Наталія Пазунок — преса і участь у Міжнародній Жіночій Конференції у Філадельфії з нагоди двохсотліття Конституції ЗСА.

Звітували також голови відділів і делегацій. На закінчення Сесії відбувся залий нарада д-р Михайло Пап, голова Організації Державного Відрощення України, щоб привітати Конференцію УЗХ.

Спільний полуденок для учасників Конференції УЗХ і ОДВУ став нагодою також для відзначення 50-ліття подружжя панства Володимира і Павлини Різників, дуже заслужених членів УЗХ і ОДВУ.

З черги відбулася ширша дискусія над звітами та над планами на майбутнє. Головною темою планів було шораз то нові обставини і форми потреб в Україні, тому є потреба шукати і нових способів допомоги.

Після ділової частини Конференції був святочний вечір для відзначення 45-ліття смерті Олени Теліги і 10-ліття смерті колишнього Голови ПУН Олеса Штукля-Ждановича, що був також редактором Збірника „Олеса Теліга“.

Вечір відкрила Ольга Кобзар, культурно-освітня референтка УЗХ, продовжили інформативним Словом, після якого мала д-р Наталія Пазунок доповість, переплетену поезіями Олени Теліги, у мистецькому виконанні рецитаторки Володимир Кавки.

Закінчено цю коротку імпрезу рецитатією вірша Олени Теліги, присвяченого Олеси Штуклі.

Спільна вечеря була в заряді ОДВУ, що відбувалася рівночасно Конференції на Оселі. Під час вечері відзначено заслужених громадян-сеніорів — д-ра Володимира Михайлова, голову Українського Визвольного Фонду, з нагоди його 90-ліття, і сен інж. Степана Куропаса.

В неділю, після Служби Божої, відбувся спільний обід для відзначення 30-ліття Оселі ім. О. Ольжича та 30-ліття таборів молоді УЗХ, основаних ініціативи сл. п. Оксани Генгалю. Про початки та значення Оселі говорив В. Різник, а про табори молоді — В. Кавка. Відбулася тут також несподіванка: прибула на цей обід у родину п-ва Гелетканів та своїм трудом причинилася до його успіху. У святковий спосіб виступила їх донька Христина Спейс, що працює тепер в Білому Домі з раменні Президентської Ради для фізичної справності і спорту. Недавно мгр Христина Гелетканіч-Спейс була відзначена як „визначна молода жінка Америки“. Христина — вихованка таборів молоді УЗХ, що вона підкреслила у своєму Слові, вголосі українською мовою. Христина повна пошани до своїх батьків та вихованків таборів молоді; на її пропозицію ведучий імпрези мгр Михайло Середович підніс тост за її батьків. Тоді пани Христина вручила Володимирові Кавці грамоту з Білого Дому з признанням за працю для української молоді в Таборах УЗХ. Рясні оплески нагородили молодіу дівчачу — Христину Гелетканіч, що є серед нас елегантною й привабливою появою.

На цьому святковому обіді були представники різних громадських організацій — привітали, була голова СФУЖО д-р М. Квітківська, почесні голови ОДВУ — д-р Богдан Гнатюк і д-р Богдан Штебунчук; голова ОДВУ д-р Михайло Пап; від Українського Народного Союзу привітали присутніх мгр Уляна Дячук.

Молитву перед споживанням страв і після них провів о. Михайло Горішко, духовний опікун таборів молоді УЗХ. Подяку за працю в Оселі прилюдно висловлено Степаном Селесковим, господарем Оселі.

Після запланованого обіду проведено ще наради Управи УЗХ.

Н. Пазунок

Незабаром перша річниця...

В дні 17-го грудня 1986 року помер в Рочестері, Н. Й., Михайло Кулик. Народився він 1898 року в селі Никонковичі, коло Львова. В році 1910 св. п. Михайло був прийнятий до української гімназії у Львові. З початком Першої світової війни померли його батьки. Літом 1915 року зголосився він до Українських Січових Стрільців і був призначений до сотні сот. В. Дідуха. В бої на Лисоні був поранений і дістався до російського полону. Полон він відбув у Ташкенті.

Коли почалася російська революція, він вирішив їхати на Україну. В Царинні заховів Михайло на тиф і шойно в другій половині 1918 року добрався на українські землі. Спершу поїхав до дивізії „Запорозької Січі“ отамана Божка. Влітку 1919 року перейшов він до Армії Петлюри. Придано йому тут було до жандармерії і за хоружого призначено до особистої охорони Головного Отамана. В Армії УНР він був аж до кінця її воєнних дій, і пізніше осісний 1920 року повернувся в рідне село.

Село його — мале і небагате. Мешканці цього села уважали себе русинами; Галичина — була Галицькою Руссю. Україна — це було щось туманне і точно не означене. Тут почав св. п. Михайло Кулик освідомлювати своїх односельчан, що Галичина — це частина України і заселена українцями. І так прийнялося в селі казати, що над Дніпром — це Велика Україна; Галичина — це частина України. Русини почали називати себе українцями.

В році 1921-му одружився св. п. М. Кулик з панною Манило, по матері Турков-Еліашевською. В першій половині 1920-х років закладається в Ширці (найближче містечко до Никонкович) Повітовий Союз Українських Кооперативів, і св. п. М. Кулика вибрали до Наглядної Ради Союзу. Рівночасно закладає він в рідному селі кооператив, а пізніше — молочарню „Маслосоюз“. В 1930-х роках, коли то Польща повторила збірні волості, св. п. Михайло вибрав радним до цієї волості і рівночасно заступником волостного в'їта. Це була Ширецька волость з осідком в селі Острів. Волость ця обіймала 19 осель, 19,000 жителів, а з цього 12,000 українців.

Тут хоч додати, що між Першою і Другою світовими війнами з українців закінчили середню освіту 35 осіб із цієї волості, отже пересічно на рік це півтори особи на 10,000 українського населення, тоді коли в Галичині це число було лише 0.9 особи.

В році 1935 вислав М. Кулик свого найстаршого сина до гімназії у Львові. Тому що вийтом назначила польська влада поляка, то всі українські селяни зверталися за порадами до заступника М. Кулика, а поляки — до самого в'їта поляка.

В році 1938 св. п. Кулик вислав стипендії для студентів. В цьому році річний бюджет волості був 22,253 злотих, то з цієї суми призначено 1,000 злотих на стипендії. Одержали два студенти університету по

300 зл., а один, середньошкільний дістав 400 зл. аж до закінчення середньої школи.

З приходом большевистської волості роз'їзано. Св. п. Михайло — петлюрівець і заступник волостного в'їта, нічого доброго не очікував від совєтів, але ніхто із селян не зрадив цього, і він зминув тоді арешту. Зимою 1940-41 років большевики арештували сина, кілька місяців перед закінченням середньої школи. Арештований юнак уже не вийшов живим із Замарстинівської в'язниці.

З приходом німців, 1941-го року, осідок волості перенесено до містечка Ширець, і М. Кулик став волостним в'їтом. Містечко Ширець — дуже давнє княже місто — колись було повітовим. Основане воно було в роках 1120-30. До нинішніх часів залишилася стара мурована церква, будована в XVI столітті, фундація мабуть князем Василем Острозьким, бо в XVI столітті він був власником цих земель. В році 1941-му там проживало 700 осіб, з того більшість не українці. Восени цього року закладено в Ширці Українбанк, а М. Кулик став членом його дирекції. Зорганізовано теж делегацію Українського Допомогового Комітету, і Михайло став членом відділу, чи управління, цієї делегації.

Восени волость влаштувала свято обжиком. Свято було дуже величазе, з'їхалося на нього мешканці цілої Ширеччини.

Часи війни пройшли у волості відносно спокійно. Вийзд на працю до Німеччини був добровільний, а багато людей було звільнено від цієї бранки на основі різних фактичних документів, видаваних волостю. Так само справа злочинських продуктів для Німеччини не була критична. Призначену кількість виконувалося найбільше на 60 відсотків, а тому по селах лишалося великі надлишки зерна.

З відступом німецької армії восною 1944 року, св. п. Михайло, разом з родиною, залишив свої рідні околиці. Пройшов Лемківщину і Австрію, і опинився в Баварії коло Байройту. Влітку 1945 року він перейшов до Ді-Пі табору в Байройті. Коли організували управу цього табору, св. п. Михайло дістав працю в управі як урядник постановлення табору.

В році 1949 вїхав він до ЗСА і поселився в Рочестері. В Америці тяжко було йому встати в нове життя, а ще й розпочалися різні недовіри, що й закінчилося майже сліпотю кілька літ перед смертю.

І так, 20-го грудня 1986 року, після похоронних Богослужб в церкві св. Йосафата, відправджено Покійного на рочестерський цвинтар, і зі співом українських побратимів по зброї пісні „Видиш, брате мій“ похоронено його між чужими і на чужій землі. Спочивлий залишив в смутку дружину Пеліягу, сина Євгена з родиною, ближчу і дальшу родину в Європі і Америці.

Володимир Манило

17-ий МІЖНАРОДНИЙ ФЕСТИВАЛЬ У РИЧМОНДІ

Шороку українці Ричмонду, Вірджинія, беруть активну участь у Міжнародному фестивалі.

Чотири дні, від 10-го до 13-го вересня включно, показувало Українську програму в новому помешканні Конвенційного Центру, 10-го вересня, в перший день фестивалю, виступала танцювальна дитяча група „Веселка“ із Ричмонду. Цей перший рік, перші кроки, але вже діти мають значні успіхи. Крім них виступала українська танцювальна група дорослих „Ліман“ із Балтимору, яка пописалася чудово, з великою професійною майстерністю — у всіх українських народних танцях, особливо в „Гопакі“ (рухливо, з новими варіантами). Всіх гостей і виконавців привітали: директор „Бойс Клубу“ П. Гатчинсон та „Міс інтернаціонального фестивалю“ Л. Галунко, одягнена в національне українське убрання.

Українська громада Ричмонду бере участь у фестивалі вже постійно від 1973 року. Українці внесли у Фестиваль високоякісні зразки розвагового мистецтва, українських народних танців і пісень.

З признанням та подякою відмічаємо спонзорів „Бойс Клубу“ з Ричмонду за їхній вклад праці з різним національностями та групами, що є доказом, що люди різних етнічних світів і культур можуть між собою співпрацювати з повним успіхом і взаємною повагою. Український Народний Союз — 34-й Відділ безсестатичну участь в організації фестивалю, в посланні з українською католицькою церквою св. Івана Христителя (о. Т. Лончина).

На протязі чотирьох днів на фестивалі окремим відділом (Г. Приймач) експонувалася виставка на стендах світлин українських церков Західної і Наддніпрянської України, ЗСА, Канади, Австрії та інших країн. Демонстровано тут традиції Української Церкви, Служба Божжа, процесія, візитація до парафії місцевої церкви св. Івана Христителя в Ричмонді в 1985 році митрополита Стефана Сулика. Чу дово тематично та професійно була оформлена фільмистична виставка поштових марок, пам'ятні аркушки (марки) випущені в Чикаго церквою св. Миколая. Займався оформленням та організацією випуску арку-

шків до 1000-ліття Хрищення Руси-України проф. Роман Заводович і д-р Роман Смик. За підставу послужили репродукції мистця Михайла Дмитренка з церковних хоругв у Соборі св. Володимира і Ольги в Чикаго, а композицію київської монети св. Володимира Великого виконав Роман Заводович. Фрагмент християнської в'язи з великої картини св. п. Петра Андрюсевича за дозволом Митрополита Стефана Сулика.

В цьому році вперше була показана на цьому фестивалі виставка-збірка фільмистичного матеріалу — поштових марок, ковєртів і поштових листівок пам'ятних аркушків ЗСА, Канади, Англії та інших держав до ювілею 1000-ліття Хрищення Руси-України. Спеціальною пречкою Ювілейного комітету Вашингтону, Д. К., — Ричмонд Вірджинія, проводилось пошання ковєртів та випродаж ювілейних ковєртів 1000-ліття Хрищення Руси-України, і так само ковєртів до 265-ліття народження українського вилатного філософа Григорія Сковороди. Організовано теж виставку до згаданого ювілею Гр. Сковороди на стендах виставочних та в альбомах, за браком місця. В цьому році 25-го жовтня, у Вашингтоні, столиці ЗСА, українці будуть відмічати цей Ювілей. За чотири дні на фестивалі відвідало виставку понад 12 тисяч осіб. Це ще раз доводить, що українська нація і культура живе і буде жити, а українці на поселеннях можуть позитивно впливати на інші національні групи в ЗСА, і викликати серцх них ширше зацікавлення Україною.

В неділю, 13-го вересня, — останній день 17-го Фестивалю — виступали із Вашингтону жіночий 9-членний український ансамбль під назвою „Намисто“, який висококомітетсько виконав кілька українських пісень, що довго будуть витати по Ричмонді й по всій Вірджинії.

З чудовим настроєм залишали залю всі присутні, хто хоч раз побував на цьому незабутньому фестивалі, немов кажучи одні до одних: „До скорой наступної зустрічі на 18-му фестивалі в Ричмонді в 1988 році, у Ювілейний Рік 1000-ліття Хрищення Руси-України!“

Инж. Л. Блонарович

МИКОЛА А. ЛІВИЦЬКИЙ ДЦ УНР В ЕКЗИЛІ! МІЖ 1920 і 1940 РОКАМИ

Ціна 5.00 дол. з пересилкою
Мешканці стеїту Нью Джерсі зовбавляе 6% стеїтового податку
SVOBODA BOOK STORE
30 Montgomey Street
Jersey City, N. J. 07302

ТОВАРИСТВО СВЯТА СОФІЯ — КОМІСІЯ ПАТРІАРШОГО ФОНДУ

повідомляє:
на ПАТРІАРШІЙ ФОНД зложили
VII — 87

1,000.00 дол. — Іван і Анна Квік — з нагоди 36-ліття подружжого життя, відходу на емеритурі та день уродин пана Івана Квіка і тети Олени Микунин (500.00 дол. на Патріарший Фонд і 500.00 дол. на святкування Хрищення України);
1,000.00 дол. — Люба Палашевська (500.00 дол. на святкування Хрищення України, 500.00 дол. на розбудову УКУ в Римі);
200.00 дол. — Емілія Михайлівська (у пам'ять мужа бл. п. Миколи у 10-ту річницю смерті);
150.00 дол. — д-р Теодор і Міра Залуцькі (у пам'ять бл. п. д-ра Володимира Остала);
по 100.00 дол. — д-р Роман і Лідія Смик (родина пожегта за 3-й квартал 87), д-р Роман і Наталія Кравчук (у пам'ять бл. п. Юліана Ратич), Степан Поперечний (у пам'ять бл. п. інж. Юліана Охримовича);
50.00 дол. — Орест Навівайко в 10-ту річницю смерті (у пам'ять бл. п. батька Андрія Навівайки);
25.00 дол. — Омельян і Юлія Урбанські;
15.00 дол. — Михайло Елїєв;
по 10.00 дол. — Михайло і Ірена Міроз (у пам'ять бл. п. Анни Тихой), Томас Квятковський, мгр Юліан Бачинський.

На радіопрограму „Голос Української Діаспори“ зложили 100.00 дол. — Іван і Анна Квік;
20.00 дол. — Марія Маруська;
10.00 дол. — Микола Маслій.

100.00 дол. — Окружене Товариство „Угнівщина“ — замість квітів на могилу бл. п. д-ра Володимира Петришина — переслав Володимир Білик, реф. Патр. Фонду в Джерзі Сіті, Н. Дж.

Укр. Патр. Товариство — Відділ Баффало, Н. Й. — переслав Оксана Бережницька, зложили 25.00 дол. — Богдан і Христина Бейгер;
20.00 дол. — Таня Криницька (у пам'ять бл. п. Романа Цюпка).

Збірка замість квітів на могилу бл. п. Атанаса Михайла Міланіча — переслала Екстазія Міланіч, Нью Йорк — (на розбудову надбав Патріарха Йосифа в Римі), зложили 50.00 дол. — Родина Міланічів, Галина Крохмалюк, Дарія Вітанович;

30.00 дол. — Ефрозина і Дарія Покінські;
по 25.00 дол. — д-р Марія Клячко, мгр Ева Піддубчин, по 20.00 дол. — Степан і Надія Гробельські, Стефанія Лешко, 10.00 дол. — Ірена Гривачевіч.

Збірка у пам'ять бл. п. проф. Олександра Татомира в Трентоні — переслала Дарія Кузик, зложили 50.00 дол. — Броніслава Мельник (Бектон, Онт. Канада), Роман Мельник (Іслінгтон, Онт. Канада);
по 25.00 дол. — Дарія Кузик, Катя Ковшевич, д-р Теодозій і Віра Сендзік, інж. Роман і Наталка Кузик, інж. Ігор і Да-

рія Сенік, д-р Володимир і Уляна Коропей, Микрослава Глушок, Іван і Софія Дзіндзюра, інж. Юліан і Олена Голвачак;
по 20.00 дол. — Іван і Софія Головка, Теодор і Марія Флонт, Микола Кавка, Богдан Корчмарик, Йосиф і Катерина Куць, Ольга Дубик, інж. Орест і Лєся Сенік, Володимир і Катя Була, Ярослав Корчмарик;
по 10.00 дол. — Стефан і Олена Швец, Петро і Ірина Плис, Люба Мриглюцька, Емілія Панасюк, Родина Мрочко, Дмитро і Юстина Надріага, д-р Зенон Гродиський, О. Коморовський, Галина Костюк.

Збірка у пам'ять бл. п. д-ра Володимира Петришина в Трентоні, Н. Дж. — збірала Оксана Микитин, переслала Дарія Кузик, зложили:

250.00 дол. — Марія Петришин (дружина);
по 50.00 дол. — інж. Орест і Лєся Сенік, інж. Ігор і Дарія Сенік;
30.00 дол. — Орест Побігушка;
по 25.00 дол. — д-р Теодозій і Віра Сендзік, інж. Роман і Наталія Кузик, д-р Володимир і Уляна Коропей, Дарія Кузик, Ірина Скрипчук, Ярослав і Марія Скрипчук;
по 20.00 дол. — Марія Савула, Родина Кіржевич, Ольга Дубик;
по 10.00 дол. — Михайло і Марія Глушок, Родина Мрочко, інж. Андрій і Ірена Турчин, Люба Мриглюцька, Михайло і Анастасія Бойцун, інж. Іван і Надія Гафтович, Іван і Софія Головка, Галина Сиротюк.

Листа ч. 1813 — Збірка — Коляда в Нью Бранзвіку, Н. Дж. — збірала Тамара Панкевич, переслав ред. Василь Пасичак, зложили:

100.00 дол. — Сестрицтво — Покрова Пречистої Діви Марії в Нью Бранзвіку;
по 25.00 дол. — Порфирій і Тамара Панкевич, Василь і Маргарета Кець;
по 10.00 дол. — Іван і Ольга Яцишин, Деян і Ліда Геча, Стефанія Старожинський, Петро і Олена Папроцькі, Дмитро Демедюк, о. П. Лабінський, Володимир і Христина Заричькі, Іван Головинський, Б. Ракочий, Л. В. Старух, М. М. Слободян;
5.00 дол. — Оєпін і Надя Рінник.

Товариство Свята Софія — Комісія Патріаршого Фонду — складає щирі подяку усім великодушним жертводавцям і збірщикам.
Всі датки на Патріарший Фонд Товариства Свята Софія можна віддати від податків IRS No. 23-7380645.

Всі чеки просимо випусувати на:
St. Sophia Religious Association —
Patriarchal Fund
за пересилати на адресу:
7911 Whitewood Rd., Philadelphia, Pa. 19117

Ділимось сумною вісткою, що дня 18-го жовтня 1987 р. відійшов у Вічність наш Дорогий ЧОЛОВІК і БРАТ

бл. п.

ОЛЕКСАНДЕР ІЛЛЮК

ПАНАХИДА відбулася у вісторок, 20-го жовтня 1987 р. о год. 7-й веч. в похоронному заведенні Leo Kearns, 61-40 Woodhaven Blvd., Rego Park, N.Y.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ у середу, 21-го жовтня, о год. 10-й ранку в українській православній церкві Св. Тройці при Брум вул. в Нью Йорку, Н. Й., а зідтам на український православний цвинтар Св. Андрія Первозваного в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

У глибокому смутку:
дружина — ЗІНОВІЯ
брат — СЕРГІЙ з родиною
та ближчі і дальша Родина

Ділимось сумною вісткою з Родиною, Приятелями і Знайомими, що в понеділок, 28-го вересня 1987 р. в Катовицях, Польща, відійшов від нас у Вічність наш Найдорожчий МУЖ, БАТЬКО, БРАТ, ВУЙКО і ДІДО

бл. п. ІНЖ.

ЕВГЕН КУЗІВ

проживав 82 роки.

Горем прибиті:
дружина — ІРЕНА
син — ІНЖ. ЕВГЕН з дружиною МАРІЄЮ
сестри —
ВОЛОДИМИР МІЖАНКОВСЬКА
ОЛЕНА ТЕСЛЮК
братові — МАРІЯ і ІРЕНА КУЗІВ
сестрині — МАРТА ЯЦІВ з мужем і дітьми
братів — ІРЕНА МІРРО з мужем і синами
братів —
ІНЖ. ЮРІЙ КУЗІВ з дружиною і дітьми
ІНЖ. ПЕТРО КУЗІВ з дружиною і донькою
внуком — ПОІЗА і ПРОСЛАВ КУЗІВ

УКРАЇНЬКА СВІТЛИЧКА ДОПОМАГАЄ БАТЬКАМ ВИХОВУВАТИ ДІТИНУ.

ТВОРИ ДИСИДЕНТІВ І ПРО ДИСИДЕНТІВ В УКРАЇНСЬКІЙ МОВІ

Бердник, Олександр:
ТЕРНОВИЙ ВІНЕЦЬ УКРАЇНИ
Українська Видавнича Спілка, Лондон, 1985, сторін 251.
Ціна \$12.00

Бердник, Олександр:
СВЯТА УКРАЇНА
Есеї і листи
Упорядкував Богдан Арей
Передрук самвидавних творів з України
Українське В-во „Смолоскип“ ім. В. Симоненка, Балтимор-Торонто, 1980, сторін 206.
Ціна \$15.00

Бердник, Олександр:
БЛАКИТНИЙ КОВАЛЬ
Поет
Українське Видавництво „Смолоскип“ ім. В. Симоненка, Париж-Балтимор-Торонто, 1975, сторін 88.
Ціна \$7.00

Білинський, Андрій:
ГРОМАДСЬКІ ОРГАНІЗАЦІЇ В СРСР
Український Публіцистично-Науковий Інститут, Мюнхен-Чикаго, 1969, з друкарні Логос, Мюнхен, сторін 159.
Ціна \$8.00

Боросевич, Віктор:
ПОЦІЛУНОК САТАНИ
Спогади
В-во „Мета“, Нью Йорк, сторін 192.
Ціна \$10.00

Вудка, А. Юрій:
МОСКОВЩИНА
Мемуарний есеї
Переклад на українську мову: Вячеслав Давиденко
Українська Видавнича Спілка, Лондон, 1978, сторін 298.
Ціна \$15.00

Говоріш, Степан:
ГРАНІ КУЛЬТУРИ
До серії: політичні лекції для української молоді
Українська Видавнича Спілка, Лондон, 1984, сторін 184.
Ціна \$12.00

Грицько, Євген:
КОРОТКИЙ ЗАПАС СПОГАДІВ (для себе самого)
Історія нирильського повстання
Українське Видавництво „Смолоскип“ ім. В. Симоненка, Балтимор-Торонто, 1980, сторін 117.
Ціна \$7.00

Зінкевич, Осип:
З ГЕНЕРАЦІЇ НОВАТОРІВ
Світличний і Діалоги
Українське Видавництво „Смолоскип“ ім. В. Симоненка, друком Українсько-Американського Видавництва і Друкарні, Чикаго, 1967, сторін 243.
Ціна \$10.00

Каравацький, Святослав:
СУТІЧКА З ТАЙФУНОМ
Збірка поезій
Об'єднання Українських Письменників „Слово“ і Українське Видавництво ім. В. Симоненка „Смолоскип“, Нью Йорк-Балтимор-Торонто, 1980, сторін 188.
М'яка обкладинка \$10.00
Тверда обкладинка 15.00

Каравацький, Святослав:
МОЄ РЕМЕСЛО
Поезії
Українська Видавнича Спілка, Лондон, 1981, сторін 184.
Ціна \$15.00

Карий, Лукія:
КРАХ
Документальний роман з часів Другої світової війни.
Передрук самвидавних творів з України.
Українське Видавництво „Смолоскип“ ім. В. Симоненка, Торонто-Балтимор, 1985, сторін 564.
Ціна \$20.00

Клейнер, Ізраїль:
НАЦІОНАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ ОСТАННЬОЇ ІМПЕРІЇ
Національне питання в СРСР очима радянських дисидентів
Перша Українська Друкарня у Франції, Париж, 1978, з друкарні Піюф, сторін 406.
Ціна \$15.00

Коліска, І. В.:
ОСВІТА В РАДЯНСЬКІЙ УКРАЇНІ
Дослідження дискримінації і русифікації
Накладом Пітер Мартін Асоцієйтс, Торонто, 1970, сторін 246.
Ціна \$8.00

Красівський, Зіновій:
НЕВОЛЬНИЦЬКІ ПЛАЧІ
Поезії
Видавництво „Література і Мистецтво“, Брюссель, Бельгія, друком Мультілінгвал Принтінг Сервісес, Лондон, 1984, сторін 144.
Ціна \$10.00

Мороз, Валентин:
ЕСЕЇ, ЛИСТИ І ДОКУМЕНТИ
Видавництво „Сучасність“, 1975, сторін 286
Суспільно-політична бібліотека ч. 19
Ціна \$8.00

Мороз, Валентин:
МОЙСЕЙ І ДАТАН
Есеї
Передрук самвидавних есеїв з України
Українське Видавництво „Смолоскип“ ім. В. Симоненка, Торонто-Балтимор, 1978, сторін 51.
Ціна \$3.00

СВОБОДА BOOK STORE
30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

Мешканці сестри Нью Джерсі обов'язково подати до щоби 6% продажного податку.

„Лемковина“...

(Закінчення зі стор. 1)

сильванія. Так, ваші пради-ди, лемки, збудували першу українську греко-католицьку церкву на американській землі, де першим священиком був о. Іван Водяничий. А 93 роки тому ваші пради-ди — лемки поклали гранітові підвалини під Богом благословенню першу брат-

ську заповомову установу — Український Народний Союз, цей Союз, який був спонсором „Журавлія“ із Польщі у його турне по ЗСА і тепер є спонсором вас, вашої „Лемковини“. А першим головним президентом УНСОЮзу був ваш земляк із села Лабова біля Нового Санча, Теодозій Галаш, а відтак доволі-літнім президентом Союзу був славний лемко Дмитро Капітула із Горлиць.

Генеза...

(Закінчення зі стор. 2)

також на підготовку наукової конференції. Цікаво згадати, що УСІ також планував два періоди видання „Бюлетень УСІ“ — український соціолог — але ці проєкти не були реалізовані.

Вірю, що наш прихід до ранньої історії УСІ допоможе майбутньому дослідникові українського наукового життя в Америці, повніше насвітлити генезу інституту. Хоча українських професійних соціологів є відносно мало, проте треба вітати відновлення і по-вавлення діяльності УСІ.

побажати нашим соціологам і членам Інституту як найбільше успіхів.

Тут бажано підкреслити, що документація українського наукового життя на Заході є доволі занедбана. Досі не маємо обширних досліджень — історичних нарисів НТШ, УВАН, УІТ, УВУ й інших наукових високошкільних установ. Тому треба привітати ініціативу Наукової Ради при СКВУ відносно підготовки видання збірника присвяченого історії і теперішньому стану українських наукових установ у діаспорі. Вірю, що в цьому збірнику буде один нарис присвячений Українському Соціологічному Інституту.

Маємо ще на складі деякі видання творів

Дарія Ярославської:

ОСТРІВ Д-ПІ. Роман. Трилогія „Повінь“. Друга частина. Українське В-во „Добра Книжка“, Торонто, 1969, з друкарні оо. Василіян, сторін 320. Ціна \$10.00

ПІД ЧУЖІ ЗОРІ. Роман. Трилогія „Повінь“. Частина третя. Українське В-во „Добра Книжка“, Торонто, 1971, з друкарні оо. Василіян, стор. 258. Ціна 10.00

ПРАПОР. Новелети. 1-ша частина: У світі вільної думки. В-во „Кіа“, Філадельфія, 1981, сторін 191. Тверда обкладинка, ціна 15.00

ПАПОРОТЬ НЕ ЦВІТЕ. Повість. Завдання. 1-ша частина. На матеріалі записок дивізійника. Накладом автора, 1976, з друкарні Петра Янича в Кліфтоні, сторін 243. Тверда обкладинка, ціна 15.00

Svoboda Book Store

30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
New Jersey residents add 6% sales tax.

Український Народний Союз

пошукує повністю або частково
затруднених, досвідчених

АГЕНТІВ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ

ЗАГАЛЬНИХ АГЕНТІВ-ПРОДАВЦІВ

зі знанням української і англійської мов на околиці:

Торонто, Монреаль, Едмонтон, Вінніпегу та інших теренів

- Допоміжні інформації
- Платня у формі зачету
- Комісове
- Всі бенєфіти

Звертатися до:

Mr. JOHN HEWRYK
Supreme Director for Canada
327 Mc Adam Ave.
Winnipeg, 4, Man.
Canada R2W 0B3
Tel.: (204) 582-8895
або до:

UKRAINIAN NATIONAL ASSOCIATION, INC.
30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel.: (201) 451-2200

Комітет Оборони Української Спадщини

Головний Екзекутивний Комітет
Українського Народного Союзу

закликають Вас

СКЛАДАТИ ПОЖЕРТВУ

на його працю та акції для

1. Поширювання правди про Україну
2. Поборювання очорнювання та знеславлювання українців
3. Оборони громадянських прав українців

Пожертви просимо пересилати тільки чеками, або поштовими переказами (не готівкою) на:

Ukrainian Heritage Defense Fund
c/o Ukrainian National Association
30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

враз із вивченням виразом цього заклику
Просимо подати суму пожертви своє ім'я, прізвище та адресу

Сума пожертви \$

ім'я та прізвище

число дому, вулиця

місцевість

стеит

поштовий код

СПОРТОВІ ВІСТІ

Редагус Омелян Твардовський

УСВТ „Ч. Січ“ — Момот „Січ“ 1:0

У четвертій rundі розгрівок за чемпіонат 1-ої футбольної дивізії Гарден Стейт Ліги, що пройшли в неділю, 11-го жовтня ц.р., „Ч. Січ“ здобула важливу перемогу на виїзді в м. Лінк рофт з місцевим клубом „Січ“ вислідом 1:0. Фут-

больний клуб „Січ“ — це новик 1-ої дивізії, в складі якого в більшості займаються футболісти-випускники американських коледжів. При цьому треба звернути увагу на їх успішний дебют в цій сильній дивізії, в якому „Січ“ зуміли вже перемогти польський клуб з Перт Амбоя 2:1, ремисували 1:1 з „Ревеєр“ і зазнали мінімальної поразки 0:1 з мінусоричним чемпіоном Керні Скате.

І в звітій зустрічі, що приходила під ясным дощем, суперники показали себе серйозними конкурентами, з якими „Січовики“ доклали багато зусиль для тієї перемоги. На початку, коли ще обидві дружини себе „розпізнавали“, гра проходила в нормальному темпі, в якій напад „Ч. Січ“ створив добру нагоду, що її в 15-й хвилині ефективно закінчив голем „король стрільць“ нашої дружини і 1-ої дивізії Гарден Стейт Ліги Андрій Бакун. Після цього голя змагання проходили в швидкому темпі, в яких, треба відмітити, господарі хоч і пропустили голя — не запаникували, а спокійно й методично контратакували, завдаючи багато праці оборонцям гостей. Одну критичну ситуацію очайдушно ліквідував воротар Маріан Хамуляк. Не зважаючи на зусилля обидвох дружин, цей мінімальний вислід не змінився до закінчення змагання. Склад „Ч. Січ“ в цих змаганнях: Хамуляк, Ромійо, Павлюс, Куцина, Зулі йо, Брісиза, А. Бакун, Каміка, Чижович, Фонт, д-р В. Бакун, Дворський, Торій, Провідник Вол. Бакун.

УСВТ „Ч. Січ“ II — Картер СК 3:4

У четвертій rundі першеских змагань II-ої дивізії Гарден Стейт Ліги, 11-го жовтня зазнала поразки з клубом Картеру вислідом 3:4. Голя для „Ч. Січ“ здобули: Мурса (2) і Лоза. Крім них в складі виступали: Т. Науменко, Гадулик, В. Науменко, М. Хамуляк, Ю. Гур, Я. Твардовський, Алміда, Б. Гур, Пугліс. Провідник Віктор Науменко.

Нові перемоги тенісистки „Ч. Січ“

Серію нових перемог добила Роксана Матківська, двократна чемпіонка УСЦАК жіночої групи, що саме бере участь в середньошкільному чемпіонаті Нью Джерсі. Виступаючи в дружині своєї школи в Мілборн, ця чоловіча тенісистка „Ч. Січ“ в грах за перенство округи Ессекс перемогла Ерку Вебер (Вест Ессекс) 6:3, 6:0 і у фіналі — Джен Урбан (Ньюарк Академі) 6:1, 6:4. В турнірі за чемпіонат середніх шкіл Нью Джерсі Роксана елімінувала Марсі Дам'яно (Колдвел) 6:1, 6:2 і у другій rundі Джил Рот (Іст Брансвік) 6:0, 6:3. Стейтвий чемпіонат продовжується. (от)

УСО „Тризуб“ — Фінікс СК 0:2

У другій rundі ігор за перенство „Мейджор дивізії“ Пенсильвенійської Футбольної Ліги, що пройшла 27-го вересня ц.р., перша дружина УСО „Тризуб“ зазнала другої з черги поразки, цим разом з німецьким клубом „Фінікс“ вислідом 0:2. Ці змагання проходили в досить швидкому темпі, в яких наші футболісти були рівноярними партнерами німців у першій половині, коли мали можливість здобути голя, але виявився брак хоч би одного стрільця в нашому нападі. В 30-й хвилині гості здобули ведення 1:0 з далекого стріля, м'яч з якого пролетів над головою нашого воротаря.

Після перерви німці мали легку перевагу, завдяки якій

здобули свого другого голя не зважаючи на поразку. Наша дружина при дальших нападних тренінгах і свентуальному піднесенні нападлу та позиції воротаря зможе знову відіграти першорядну роль в своїй дивізії. Склад дружини в цих змаганнях: Прончик, Козак (капітан), Дорошенко, Гарматій, Станько, Лушак, Ковальчук, Санторо, Лоза, Райфт, Курілець, Сантенджело, Макей, Провідник Ю. Літвинський.

Резерва „Тризуба“ зазнала поразки з резервою „Фінікс“ таким же вислідом 0:2.

УСК Нью Йорк — „Гоя“ СК 2:4

У своїх чергових змаганнях за перенство II-ої дивізії Космополітальної Ліги Нью Йорку-Нью Джерсі, які відбулися в неділю, 11-го жовтня ц.р., перша дружина УСК-у прогала вислідом 2:4. У звітій зустрічі наші футболісти заграли нижче своїх можливостей. І цим разом провідникові дружини довелося робити „переставки“ змагунів на позиції, на які не з'явилися з різних причин ключові футболісти.

Очевидно це спричинило значне ослаблення дружини і відбулося на рівні гри. Суперники, що не відзначалися нічим особливим, все таки вповільнили наші труднощі, здобувши усі чотири голя з випадкових ситуацій, що заіснували внаслідок помилок наших оборонців. Обидва голя для УСК-у здобув Турко.

Склад дружини в цій грі: Клебер, Ірис, Рікардо, Мавро, Рубіне, Турко, Росі, Коваленко, Міранда, Карльос, Делга, Нетто. Провідник Степан Коваленко.

Резерва УСК-у перемогла резерву „Гоя“ вислідом 3:1.

С. К.

Глазгов „Ренджерс“ — Київ „Динамо“ 2:0

У відплатних змаганнях за чашу Європи, що відбулися 30-го вересня ц.р. в Глазгові, Шотландія, перемогли шотландські футболісти вислідом 2:0 і таким чином елімінували від дальшої участі за цю чашу київських футболістів. Згідно з повідомленням пресових кореспондентів, у цій зустрічі вирішила долю змагань помилка воротаря Києва, який, заволодівши м'ячем, кинув його на грище, але попав у плечі свого оборонця, після чого його перейняв футболіст господарів і автоматично після в сітку воріт Києва. В 50-й хвилині шотландці здобули свого другого голя, яким і вирішили долю цих змагань та дальшої участі в іграх за чашу Європи.

Збірна України

В 117-му числі київської „Спортивної Газети“ на підставі виступів українських клубів у вищій лізі СССР в серпні-вересні, була подана „Збірна“, що її можна назвати „Збірною України“, адже до неї вбрані найкращі футболісти України. Городов — воротар („Металіст“, Харків), Башкирів („Дніпро“, Дніпропетровськ), Гошкідера („Шахтар“, Донецьк), Вишневський і Чередник (обидва „Дніпро“) оборонці, Яремчук („Динамо“, Київ), Яценко („Шахтар“), Литовченко („Дніпро“), Михайличенко („Динамо“) помічники, Малишенко („Металіст“) і Таран („Дніпро“) — нападники.

В цьому складі ця „Збірна“ могла б репрезентувати Україну на міжнародній арені, однак до цього не допускають російські окупанти. В іграх за чемпіонати Європи і світу беруть участь збірні навіть таких країн, як Шотландія, Валія, Північна Ірландія, які фактично не є самостійними державами і все таки їм не забороняє футбольна федерація Англії, країни, що домінує над ними, бути учасниками згаданих чемпіонатів. Цим і відрізняється „імперіалізм“ цивілізованої Англії від імперіалізму жорстокої й дикої Росії.

Після перерви німці мали легку перевагу, завдяки якій

Згадаймо заслужену акторку

Три роки тому покинула нас — діячів театрального мистецтва й цілу нашу спільноту — одна з останніх найстарших жрекинь української Мельпомени сл. п. Людмила Сердюк.

Сл. п. Володимир Блавацький у своїх спогадах тепло згадує покину не лише в розумінні виконання обов'язків, зв'язаних з акторською професією, але й підкреслює, що вона в сценічній праці виявляла чимало своєї інвенції, чим за-свідчувала творчу працю над роллю. У житті вмila приміняти до всіх ситуацій. Не нарікала на неспри-яжні обставини, які, як звичайно, зчаста траплялися в наших мандрах.

Та не від речі подати до-що з перебігу її життя. Молодою подовдовівши, зали-шила садибу на Рівненщині і під опікою батьків синовця (сьогодні він уже досвідче-ний лікар у ЗСА), заангажо-вана до театру „Прометей“, вступила до нього в 1924 році, здійснюючи свою же-лізочу мрію. У 1925 році вона вже член Об'єднання Діячів Театрального Мистецтва.

Згодом перейшла до те-атру „Емігрант“, а пізніше заангажував її до свого театру О. Залевський, потім Н. Бойкова.

У 1928 році виходить за-між за актора Василя Сер-дюка, колишнього старши-ну армії УНР, переходячи разом з ним до театру І. Горюничого, в якому режи-сером і талановитим акто-ром був Микола Комаров-ський. Завдяки йому вона навіть підносить свій ак-торський рівень. Крім ха-рактерних ролей і т. зв. „старух“, могла вже грати і ролі героїнь.

У своєму житті сл. п. Людмила Сердюк викона-ла багато ролей різного жанру. Всіх голя тут перелі-чити, та все ж згадають де-які: „Обітована земля“ О. Олеса (сусідка), „Побожна“ В. Стефаніка (Побожна), „Марія“, В. Стефаніка (Ма-рія), „Украдене щастя“ І. Франка (Настя), „На ру-нах“ Лесі Українки (Триша), „Камінний господар“ Лесі Українки (Грандеса), „Ци-ганка Аза“ за Крашевським (Галія), „Мина Мазайло“ (М. Куліша (Рина), „Платон Кречет“ О. Корнійчука (Бочкарова), фільм Київсь-кої кіностудії — „Вітер зі Сходу“ В. Василевської (Ма-ти) та інші.

Деякі її ролі були справ-жніми креациями. Однією з них була Побожна, на яку, скільки разів ішла в „Загра-ві“, а пізніше в театрі ім. І. Котляревського, я не опу-скав нагоди, щоб цієї ро-лю не налюбуватися.

Сл. п. Людмила Сердюк, вживши театрального ви-слову, була на ролях, як у театрі ім. Лесі Українки, так і згодом у відділі драми оперного театру у Львові.

Опинившись у Німеччині, була акторкою ансамблю українських акторів під мис-тецьким керівництвом Во-лодимира Блавацького в Регенсбурзі.

У ЗСА, живучи в Трен-тоні, включалася у склад акторів філадельфійського „Театру в п'ятишці“. В Трентоні працювала з мо-лоддю, навчаючи її прави-льного виголошування живо-го слова і сценічної техніки.

Важливим етапом у її жи-тті була теж громадська праця, головним чином у ЗСА.

З приїздом до Трентону 1951 року вона з повною посвятою працювала в ря-дах 2-го Відділу СУА ім. княгині Ольги. Кілька ка-денцій була головою, одна-че роками була культурно-освітньою референткою. Поруч різних імпрез як кон-церти, академії, театральні вистави з її участю, органі-зовувала допоміжні акції для сестер і братів по крові на рідних землях, особливо політ'язням, що каралися по тюрмах і на засланнях.

Належала до Світової Федерації Українських Жи-ночих Організацій — (СФ-УЖО). Їздила на конвен-ції. Була членом Товари-ства Приятелів Українсько-го Музею в Нью Йорку та Музею при церкві-пам'ятни-ку в Баянд Бруку. При цій нагоді слід сказати, що по-кійна не тільки була релігій-ною особою, але й актив-ною у церковному житті. Була жироюною, а там, де була необхідність негайної по-мочі, була однією з пер-ших, наприклад, одержала подяку від Управи товари-

Людмила Сердюк у ролі Бочкарової в п'єсі О. Корнійчука „Платон Кречет“.

ства сліпців за допомогу і її материнське серце.

Якою популярністю вті-шалася сл. п. Людмила ви-стане згадати, що в день її 80-річчя поза акторською братською одержала незлі-чимі кількості листів і те-леграм з побажаннями від вилдних осіб і побажань, писаних віршем.

У 1976 році управа 2-го Відділу СУА ім. княгині Ольги нагородила Л. Сер-дюк грамотою „за її дово-літню, віддану працю для українського жіночого ру-ху“, водночас і званням почесної членки цього ж Відділу СУА.

Та все ж її найбільші за-слуги на полі нашого теа-трального мистецтва. Зга-дуючи покину, нам внича-ється вона наче жива у щіль-ній плеяді постатей, що їх вона створила на українській сце-ні. Не помилився колега Микола Кавка, коли, поздо-роляючи сл. п. Людмилу з її вісімдесятиріччям, ска-зав: „Ви у творчій праці створили шедеври, які наві-ки залишаться у пам'яті“. Тож вона повністю заслуго-ув, щоб утривалити її па-м'ять для історії українсь-кого театру, а тим самим для історії нашої культури.

Я. Климовський

ГАНКА COMPANY
RESTAURANT STORE
26 First Avenue
Tel. (212) 473-3550
New York, N.Y. 10009
МАСЛО БАНДУРИ НА ПРОДАЖ

ДО ВИНАЙМУ

ДО ВИНАЙМУ ПОМЕШКАННЯ НА ПЕРШОМУ ПОВЕРХІ

5 KIMNAT
в Ірвінгтоні, Н. Дж. Прошу дво-ині від год. 5-9 веч.
Число тел.: (201) 375-8094

HELP WANTED

ШУКАЄМО ЖІНКУ
до опики над двома дітьми і до легкої домашньої праці, 4 або 5 днів